

Ἄλλ' ἐάν δὲν δυνάμεθα ἄλλο τι νὰ πράξωμεν ἢ νὰ ὑπομένωμεν, ἔστω ἀνάθεμα ἡ ταιαύτη ὑπομονὴ ἢ διδασκουςα ἡμᾶς ὅτι δὲν εἶναι κατρηθωτὴ κυβέρνησις χρηστοτέρα καὶ νοημονεστερα. Ἐάν συνειθίσασμεν τοσοῦτον εἰς τὴν φαυλότητα, ὥστε εὐρίσκωμεν γλυκὺν τὸν ζυγὸν αὐτῆς καὶ ἀποκνούμεν νὰ ἀποτινάξωμεν αὐτὴν ἀπὸ ἡμῶν, ἄς συνειθίσωμεν τότε ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὰς ἀράς τῶν τέκνων ἡμῶν καὶ τῶν ἐπιγενεσομένων. Ὅταν ἡ φιλοτιμία τοῦ μέλλοντος δὲν ὑπεκκαίῃ λαὸν τινα, ὁ λαὸς οὗτος εἶναι προαγωγὸς καὶ ὄχι πατήρ. Εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἀκηλείας ἐθουσιάσαμεν πολλὰκις τὸ παρὸν, χωρὶς νὰ σκεφθῶμεν ὅτι ὑβρίζομεν τὰς παρελθούσας γενεὰς καὶ ὅτι χαλκεύομεν τῶν μελλουσῶν τὰς ἀλύσεις. Τί ἐστὶ πατήρ, ἂν ὄχι τὰ τέκνα καὶ οἱ πατέρες ἡμῶν; εἴμεθα ἀνέστιοι καὶ ἀπάτριδες; ἐγεννήθημεν ὡς παρὰσιτα φυτὰ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ τούτου ἐδάφους; θὰ στυθῶμεν ὡς λαμπάδες κραιπάλης αὔριον; Τί εἴμεθα καὶ ἀπρηνήθημεν πᾶσαν φιλοδοξίαν καὶ τὸν πόθον φήμης ἀγαθῆς καὶ μέλλοντος προοδευτικωτέρου; Καὶ παρ' ἄλλοις ἔθνεσι τὰ πρόσωπα φθείρονται καὶ διαφθεύονται, οἱ πολιτικοὶ κίβδηλοποιῶνται τὰ ἀθέμιτα συμφέροντα ἐπικρατοῦσιν, ἀλλὰ ἀρκεῖ τὸ ἔθνος νὰ βοήσῃ καὶ οἱ κίβδηλοι ἀφανίζονται ὡς πτηνά. Ἐπειτα παρ' ἄλλοις ἔθνεσι ὑπάρχει πάντοτε ἐν αἴτιον, μία παράδοσις, εἰς θεσμός, εἰς τύραννος· παρ' ἡμῖν δέ; . . . μήπως δὲν ἐγαλουχθήμεν με τὰς πολυτιμωτέρας παραδόσεις; μήπως ὑπάρχει πέτρα ἀδόξης ἐπὶ τοῦ πατρίῳ ἐδάφους; μήπως δὲν εἴμεθα κύριοι τοῦ παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντος ἡμῶν; ποῦ ἀλλαχού προσκόπτομεν παρὰ εἰς ἡμᾶς αὐτούς;

Πολίται!

ἄς ἀναστήσωμεν ἡμᾶς αὐτούς; καὶ τὸ ἔθνος ὑψώθῃ.

Κ. Ἱεροκλῆς

120 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 120

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἱδ. ἀριθ. 548)

- Ποῦ εἶνε λοιπόν;
- Ἄγνωτ' ταξιδεύουσι φαίνεται.
- Γνωρίζω τῶντι ὅτι ἡ μήτηρ καὶ ἡ ἀδελφὴ μου ἐταξίδευσαν πλέον τοῦ ἔτους, ἀλλ' ἐπανῆλθον εἰς Βωκοῦρ.
- Διὰ ν' ἀναχωρήσωσιν ἐκ νέου.
- Ἄο νεανίας ἐφάνη ὡς δῆθεν ἀμυχανῶν.
- Ἐν πάσῃ περιπτώσει, εἶπε διὰ τρόπον δυσαρέστου, δν παρέστησε φυσικώτατα, δὲν θὰ μεταβῶ εἰς Βωκοῦρ.
- Ἐν τούτοις, ἐάν εὐαρεστῆσαι νὰ κάμῃς τὸ ταξεῖδιον τούτο. . .
- Εὐχαριστῶ, γνωρίζω τὴν χώραν, ὑπέλαβεν ὁ Ραοῦλ. Τώρα, πάτερ μου, με τὴν ἀδειάν σας μέλλω νὰ λάβω κατοχήν τοῦ δωματίου τὸ ὅποιον μοῦ παρέχετε. Ἐπειτα θὰ ἐξέλθω καὶ θὰ μεταβῶ, ἵνα ζητήσω νὰ δειπνήσω παρὰ τῷ Ιουλίῳ Ἄστερ.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐπὶ τέλους εὐρέθη εἰς ἀρχῶν δημοτικός, χάρις εἰς τὰς φωνάς μας, ὁ ἀξιότιμος Δημαρχικὸς Πάρεδρος κ. Κ. Στρατήγης νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ἀποτρόπαιον Καραβᾶν τοῦ Πειραιῶς καὶ λάβῃ προσωρινὰ τινὰ μέτρα καθαριότητος, διότι πρὸς κατασκευὴν μεγάλης ὑπονόμου ἀπαιτοῦνται καὶ χρήματα καὶ χρόνος, καὶ μόνος ὁ κ. Νομάρχης, πονῶν τόσων ὑπάρξεων ἐν τοῖς ἐργοστασίαις ἐργαζομένων, ἠδύνατο νὰ λάβῃ πρόνοιαν. Οὐχ ἦττον οἱ τοῦ Καραβᾶ εὐχαριστοῦσι τῷ κ. Κ. Στρατήγῃ δι' ὅ,τι ὑπὲρ αὐτῶν ἐφ' ὅσον ἠδύνατο ἐπραξεν.

Μᾶς καταγγέλλουν τὸν φίλον κ. Ἡλ. Ποταμιάνον, βουλευτὴν μέγιστα, ὡς δολιχτιρίζοντα τὴν ὑγιάν τῆς πόλεως, ἐπιτρέποντα νὰ χύνωνται ἐκ τῆς οἰκίας του τὰ ἀκάθαρτα ὕδατα τοῦ νεροχύτου καὶ ὅλα τὰ βρωμερὰ σκουπίδια εἰς παρακείμενον οἰκόπεδον, ἐνθα σχηματίζεται βόρβορος, ἐκπέμπων δυσωδίαν, τὴν ὅποιαν ἀπειλοῦσιν οἱ περὶοικοι, ἐάν μὴ σπεύσῃ ὁ κ. Ποταμιάνος, νὰ τὴν ὀνομάζουσι εἰς τὸ ἔξῃς με τ' ὄνομά του.

Ὁ ἀμείλικτος ποιητὴς τῶν «Βελῶν» ἀπὸ τινος ἀσθενεῖ σοβαρῶς. Πάσχει κατὰ πικρὰν εἰρωνείαν τὸν στόμαχον. Εἰς ἡμᾶς ἀπηύθυνε συγκινητικωτάτην ἐπιστολὴν μετὰ πικρήματος, ὅπερ θέλομεν δημοσιεύσει ἐν τῷ φύλλῳ τῆς αὔριου. Πιστεύομεν ὅτι οἱ φίλοι ποιηταὶ καὶ οἱ φίλοι τῆς ποιήσεως καὶ οἱ φίλοι τῶν γενναίων αἰσθημάτων, ἄπερ ἀφθόνως ἐσπικάλησεν ἀπὸ νεότητος μέχρι τοῦδε ὁ ποιητὴς τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἐθνικῆς ἐξεγέρσεως ὁ ἀλιθὴς Ἰουβενάλης τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων, θέλουσι τῷ ἐπιδαφιλεύσει τὴν φιλίαν καὶ τὴν συμπάθειάν των, περιστοιχιζόντες ὑπὸ

— Πήγαινε, εἶπεν ὁ βαρόνος.
 Καὶ ὁ Ραοῦλ ἀπεχαίρετ' ἑαυτὸν τὸν πατέρα του.
 — Ἄι ναι, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ νεανίας, ἀνοίγων τὸν ὀδοιπορικὸν τοῦ σάκκου ὅπως ἀλλάξῃ ἐνδύματα, τί θέλει λοιπὸν νὰ κάμῃ τὴν ἀδελφὴν μου; Δυστυχῆς Ἐρριέττα, ἐάν ἠδύναμην νὰ ἴδω αὐτὴν μίαν μόνην στιγμὴν.
 Δὲν νύχαριστήθη διότι μὲ εἶδε. Παρετήρησα τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἐμελλε νὰ μοῖ εἶπῃ: Δὲν δύναμαι νὰ σὲ δεχθῶ, πήγαινε νὰ κατοικήσῃς ἀλλαχού. . . Καταλαμβάνω τοῦτο, θὰ ἐστενοχώρουν αὐτὸν σφόδρα. Ἄλλ' οὐδὲν ὀφείλω νὰ εἶπω, οὐδὲν νὰ πράξω τοιαύτην ἐγὼ διαταγήν. Ἐάν ὑπέπτευν ἂν τὴν πρῶταν ταύτην εἶδον τὴν μητέρα μου. . . Ἄλλ' οὐχί.
 Τί, ἀφοῦ κατεστράφη, ἀφοῦ κατεβρόχθισεν ἐκατομύρια, θέλει καὶ ἄλλα, θέλει νὰ καταλάβῃ καὶ τὴν περιουσίαν τοῦ Βωκοῦρ! Πρέπει, ἵνα ἱκανοποιηθῇ, νὰ καταστραφῇ καὶ ἡ μήτηρ μου, καὶ νὰ μᾶς ἀφήσῃ εἰς τοὺς δρόμους! . . . Τοῦτο εἶναι ἀποτρόπαιον.
 Ὁ οἶκος οὗτος εἶναι ἀληθῶς εἰρκτή· δὲν ὑπάρχει ἀὴρ ἐν τῷ αὐτοῦ, οἱ τοῖχοι εἶναι μαυροὶ καὶ εὐρωπιῶσιν. Αἰσθάνομαι παράδοξον ἀνίαν, ἔχω βάρος ἐπὶ τοῦ στήθους μου, καὶ νομίζω ὅτι κατέχομαι ὑπὸ ρίγους. . . Ποία σιγὴ! εἶναι πένθιμος! . . . Οἱ ὑπὲρταί ἀφῶνοι, σκυθρωποὶ, ἔχουσι τὸ ἐξωτερικὸν δεσμοφυλάκων. ὦ! ἀδελφὴ μου, ταλαίπωρος ἀδελφὴ μου!

ἀγάπης τὴν κλίβαν ποιητοῦ καὶ πατρὸς τόσων ἐξάλλων παιδιῶν καὶ ἀνταποκρινόμενος εἰς τὰς σκληρὰς ἀνάγκας του.

Κατὰ τηλεγραφήματα ἐκ Πατρῶν εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν οἰκονομικῶν ἢ φέρτωσις ἤρχισεν.

Σήμερον ἐν τῷ πλημμελειοδικαίῳ ἐδικάζοντο οἱ χωροφύλακες τῆς ἐπίπτου χωροφυλακῆς Μπαθαιὸς ἢ Ξάνθης, καὶ Χρήστος Λαμπουσιᾶδης, ὡς καὶ οἱ πολιταὶ Φίλιππος Μαυρομάτης καὶ Νικόλαος Μεταξᾶς, ἐπειδὴ τὰ ἔκαμαν θάλασσα τὸν παρελθόντα Μάρτιον εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Ἐλένης Μπούχλας ἢ τὴν θυγατέρα Μπίλιω ἤρατο ἐπὶ πενταετία ὁ πρῶτος τῶν κατηγορουμένων καὶ ἐπειδὴ ἡ μήτηρ εἶδε ὅτι τὸ πρᾶγμα ἐββαίνειν εἰς μᾶκρος, καὶ ἐννοοῦσε νὰ τοῦ δώσῃ ξυστήρι, ἐκμανεῖς ὁ Μπαθαιὸς καὶ προσλαβὼν, κατὰ τὰ ἔθιμα τῆς βρωμορωμαϊκῆς θηλίας καὶ τρεῖς συντρόφους ἐξιφούλησεν, ἐδειρεν, ἔσπασεν, ὕβρισεν, καὶ ἐξηκολούθει μέχρι τελευταίων ἀπειλῶν ὅτι θὰ κάμῃ καὶ θὰ διείξῃ, ἕως ὅτου ἡ δικαιοσύνη σήμερον τοὺς παρέπεμψε νὰ λάβωσιν ἀναψυχὴν ἐπὶ ἓν ἔτος εἰς τοῦ Κόκλα.

Τὸ αἰγυπτιακὸν πλοῖον τοῦ πρίγκιπος Χασσάν θὰ διατελέσῃ τέσσαρας ἡμέρας ἐπὶ ὑπὸ καθάρσιν, ἀπαγορεύεται δὲ τῷ πρίγκιπι ἢ εἰς αὐτὸ πρόσοδος.

— Περὶ εὐαρέστους ἡμέρας τῶν διακοπῶν μεταξύ μας ὁ κ. **Κωνστ. Σαλταμπάσης**, μίᾳ ἀπὸ τὰς δόξας τοῦ ἐν Σύρῳ ναοῦ τῆς Θέμιδος, ἤρεμος ρήτωρ, πολυμαθὴς δικηγόρος, καλλαισθητὸς συγγραφεὺς καὶ συμπαθητικώτατος συμπολίτης.

— Ἐκ Γαλαζίου ἐπαπειλεῖται ἡ ἐκδοσις τραγωδίας ὑπὸ τὸν τίτλον *Φιλία καὶ Ἔρως* εἰς μέτρον δωδεκασύλλαβον καὶ

ἀνομοιοκατάληκτον, ἐκ δέκα τυπογραφικῶν φύλλων, ἧτοι ἑκατὸν καὶ ἐξήκοντα σελίδων θὰ πωληθῇ δε ὑπὲρ τῶν ἀπόρων μαθητῶν τῆς ἐν Μικρασίᾳ Κρηναϊκῆς Σχολῆς. Ὅστε ἄξιας ὁ μισθὸς τοῦ ποιούντος κτὶ ἐκδίδοντος κ. Δημητρίου Ν. Φραγκοπούλου.

ΠΡΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙΣ

Ἡ ἀφιξις ἐνταῦθα τοῦ κ. Οἰκονόμου, Γυμνασιάρχου Θεσσαλονίκης ὑπεθύμισεν ἡμῖν τὴν πραγματικὴν ἀναρχίαν ἣτις ἐπ' ἐσχάτων ἐπεκράτησεν ἐν τοῖς ἐθνικοῖς αὐτοῖσι κέντροις: Μητρόπολις, Ἐφορία, Κοινότης, Ἐκπαιδευτήρια, Προξενεῖον, ὅλα εἶνε ξεκάρφωτα καὶ χρήζουσι ἐπιμελοῦς συναρμογῆς καὶ νέας διευθετήσεως. Διατί; Πολλὰ αἰτία ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνελθόντα ἔφεραν τὸ ἀποτέλεσμα αὐτό. Ἀνικανότητες, πάθη, μικροσυμφέροντα, φιλοπρωταίαι, ἀντιπάθειαι, ζωηρότης, καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις ἡ μανία καὶ τοῦ τελευταίου Ἑλλήνος ὅτι ἡ γνώμη αὐτοῦ ἡ ὀρθότερα καὶ αὐτὴ δέον νὰ ἐπικρατήσῃ, ἐξοντούσα τὰς ἄλλας, ἐμόρφωσαν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πλήρους ἀναρχίας. Ἡ Θεσσαλονικὴ διηρημένη εἰς κόμματα, συμπολίτευσις καὶ ἀντιπολίτευσις, φίλοι τῆς Μητροπολεως καὶ ἀντιπράττοντες εἰς αὐτήν, Γυμνασιάρχης τὸν ὅποιον θέλουν οἱ μὲν καὶ δὲν θέλουν οἱ δὲ, Καθηγηταὶ μετὰ τὸ μέρες τοῦ Γυμνασιάρχου, καὶ Καθηγηταὶ ἐναντίοι αὐτοῦ, μαθηταὶ μετὰ τὸν Οἰκονόμου καὶ μαθηταὶ μετὰ τοὺς ἀποστάτας, κόμμα ὅπερ δὲν θέλει τὸν πρόξενον καὶ κόμμα ὅπερ τὸν θέλει, πλειοψηφία καὶ μειοψηφία, Γενικὴ Συνέλευσις καὶ μερικὴ Συνέλευσις, ἀρχαὶ συνταγματικαὶ καὶ ἀρχαὶ κυβερνητικαὶ, νομιμοφροσύνη καὶ ἐλευθερία, λαὸς καὶ προεστώτες, ὅλα αὐτὰ ἀναμιξὶ παλαιόντα, συγκρούμενα, συμφορόμενα καὶ ὅλα αὐτὰ κατὰλήγοντα εἰς τὸν πόλεμον, τὴν διαίρεσιν καὶ τὴν ἀδράνειαν!

Ὁ νεανίας ἐξήχητο, ὑπόκωφος ὀργὴ ἐμυκάτο ἐντὸς αὐτοῦ ἢ συνειδητοῖς ἔλεγεν αὐτῷ ὅτι ὤφειλε νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις τῆς διαγωγῆς παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Ὅπως δὲ ἀποφύγῃ τοῦτο, ἐνεδύθη ταχέως καὶ ἔσπευσε νὰ ἐξέλθῃ τοῦ μεγάρου.

Ὁ βαρόνος εἶχεν ἤδη διατάξει τοὺς ὑπηρετάς νὰ μὴ ἀπαντήσωσιν εἰς οὐδεμίαν τῶν ἐρωτήσεων, ἄς θ' ἀπήθουνεν αὐτοῖς ὁ υἱὸς του.

ΚΕ'

Η ΕΣΠΕΡΑ.

Ὁ βαρόνος Δεσιμαίζ εἶχε ζητήσει ν' ἀποφύγῃ τὴν πρόσκλησιν τοῦ Πέδρου, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ βραζιλιανὸς εἶχεν εἶπει αὐτῷ ὅτι ἐπιμένω νὰ σὰς ἔχω, ἐδέχθη τελευταῖον τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν ποιούμενος.

Τὴν ἐβδόμην παρὰ δέκα εἰσῆρχετο εἰς τὴν αἴθουσαν λαμπρῶς φωταγωγηθεῖσαν τοῦ πλουσίου Ἀμερικανοῦ, ὅπου εὐρίσκοντο ἤδη οἱ κύριοι Βιολαῖν, Μωριέν καὶ Ἰάκωβος Γρανδέν.

Βλέπων τοὺς δύο πρώτους, φίλους ἀμφοτέρους τῆς συζύγου αὐτοῦ, ὁ βαρόνος δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐμποδίσῃ φοικίασιν καὶ νὰ καταστῇ ὀλίγον ὠχρὸς.

— Μαντεύω, διελογίσθη' οἱ κύριοι οὗτοι ἔλαβον ὀδηγίαν παρὰ τῆς βαρόνης καὶ θέλουσι ν' ἀναμιχθῶσιν εἰς τὰς ὑπο-

θέσεις ἡμῶν. Ἄ! ἄ! ὑπάρχει συνωμοσία τις κατ' ἐμοῦ! Λοιπὸν θὰ ἴδωμεν.

Οἱ κύριοι Βιολαῖν, Μωριέν καὶ Ἰάκωβος Γρανδέν ἠγέρθησαν.

Ὁ κ. Μωριέν καὶ ὁ κ. Βιολαῖν ἐχαιρέτισαν τὸν βαρόνον ἰκανῶς μὲν ψυχρῶς, ἀλλὰ μετὰ φιλοφροσύνης. Ἡ στάσις αὐτῶν οὐδεμίαν ἐδεικνυε συνωμοσίαν ἢ διακλήρυσιν πολέμου.

Ἐκάθισαν καὶ ἡ διακοπείσα συνδιάλεξις ἐπανεληθη. Ὁμιλοῦν περὶ θεάτρων, περὶ νέων δραμάτων. Ὁ βαρόνος, ὅστις δὲν διετέλει πλέον ὑπὸ τὴν προηγουμένην ἐντύπωσιν, ὠμίλησε περὶ τῶν πραγμάτων τούτων καὶ ἰδίως περὶ τῶν ἠθοποιῶν ὡς ἀνθρώπων γνωρίζων αὐτοὺς ἐντελῶς.

Ἐὰν δὲ δυσαρέστως διετέθη εὐρίσκων εἰς τὸν οἶκον τὸν κ. Πέδρο Κάστορα, τοὺς κυρίους Βιολαῖν καὶ Μωριέν, ἐπὶ μᾶλλον ἐξεπλάγη ἀκούσας τὸν ὑπηρετὴν ἀναγγέλλοντα τὸν κ. Ραοὺλ Δεσιμαίζ.

Ὁ υἱὸς του εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Πέδρο Κάστορα! Τί ἐσήμαινε τοῦτο; Βεβαίως δὲν ἠπατήθη ὑπῆρχε τις συνωμοσία.

Μεταβάς εἰς συνάντησιν τοῦ υἱοῦ του εἶπεν αὐτῷ ἀποτόμως.

— Ραοὺλ, πῶς ἦλθες ἐδῶ;

Ὁ Πέδρο δὲν ἀφῆκεν εἰς τὸν νεανίαν τὸν καιρὸν ν' ἀπαντήσῃ.

— Ὁ κ. Ραοὺλ Δεσιμαίζ εἶναι ἐνταῦθα, εἶπεν, ἐπειδὴ

Πού; Ἐν Θεσσαλονίκῃ! Εἰς τὴν ἐστίαν τῆς ἐθνολογικῆς πάλλης, εἰς τὸ σημεῖον τῆς διασταυρώσεως ὄλων τῶν ἐπιρροῶν, εἰς τὴν πύλιν τῶν ἐλληνικῶν μέλλοντος, πύλιν ἣτις ἢ θά μᾶς ἀνοίξη καὶ θά ζήσωμεν, ἢ θά μᾶς κλεισθῆ καὶ θ' ἀποθάνωμεν! Ἐκεῖ ὅπου ἔπρεπε αἱ ψυχαὶ ὄλων τῶν ἐργαζομένων ἄλλων δι' ἄλλης ὁδοῦ, ν' ἀποτελῶσι μίαν καὶ μόνην, ἐκεῖ ὅπου ὄφειλον ὅλα αἱ χεῖρες ν' ἀποτελοῦν μίαν ἄλυτον καὶ ἡ ἄλυτος; αὐτὴ γὰρ περιβάλλη τὴν ἐθνικὴν ἐνεργεῖαν, ὥστε νὰ μὴ παρσισφύρῃ τίποτε ζενικὸν ἢ ἀντεθνικόν, ἐκεῖ ὅπου ἔπρεπε νὰ παρσισφύρουν οἱ διάφοροι κλάδοι ἐθνικῆς ἐνεργείας; μέγα ἐργοστάσιον ὅπου ἐν σκῆῃ ἀτμῆς, μηχαναί, ἐλατήρια, ἄνθρωποι, ἐργαλεῖα πρὸς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν παραγωγὴν ἐργάζονται καὶ ἀπευθύνονται, ἐκεῖ ἀκριβῶς πρᾶξιμασιάζεται ἄλλη εἰκὼν θορύβου καὶ κικροφωνίας, ἄλλου ἐπ' ἄλλο τρεπομένου σημείου, εἰκὼν ἄλλων ὠθούτων, ἄλλων ὠθουμένων, εἰκὼν ἀρνήσεως καὶ ἀπραξίας, εἰκὼν μωρίας καὶ ἀνισθησίας.

Περὶ τίνος παλαιοῦσι; Περὶ τῶν κοινῶν πραγμάτων ὅχι ἐν πολιτείᾳ ἐλευθέρᾳ, ἀλλ' ἐν πολιτείᾳ κινδυνευούσῃ. Ἐχθροὶ πολλοὶ εἰς τὰ προπύλαια τῆς καθολικωτέρας δόξης τοῦ ἐλληνισμοῦ, ἐκεῖ ὅθεν ὠρμήθη ἡ πάνοπλος ἢ περὶ ἐλληνικῆς ἐνώσεως μεγάλη ἰδέα τοῦ Περικλέους; καὶ ἐξέδραμε καὶ ἐνίκησε καὶ κατέκτησε καὶ πνευμάτωσε, ομάδες ἐχθρῶν κηκοδαπῶν καὶ διαφόρων, προτείνοντες λόγους, ἀπικαλύπτοντες κληρονομοῦσι, σκᾶπτοντες ὑπανόμους; καὶ τί λέγομεν εἰς τὰ προπύλαια, ἐντὸς, ἐντὸς, εἰς τὴν καρδίαν καὶ τὰ σπλάγχνα τῆς Μακεδονίας; ἐχθροὶ εἰσχωρήσαντες καὶ καταβιβρώσκοντες τὰς χώρας μας, τὰ τέκνα μας, τὴν θρησκείαν μας, τὰ πνεύματά μας, σβύνοντες ἐλληνικὰ ὀνόματα, καὶ γράφοντες ζενικὰ, διεφθείροντες ψυχὰς καὶ ποτίζοντες ὑδὸρ λήθης, προετοιμάζοντες δὲ μέγα δυστύχημα μωρὴν συμφορὰν, τὴν ἀρπαγὴν τῆς Μακεδονίας; καὶ οἱ Ἕλληνας, οἱ φύλακες, οἱ φρουροὶ, οἱ ἀπειλούμενοι, οἱ κινδυνεύ-

οντες, διχαιοῦσι, κατατεμαχίζονται, φιλονεικοῦσι καὶ συζητοῦσι. Διατί; Ἡ ὀρθοτέρα γνώμη ἢ νικῆσθ. Ἡ λογικὴ καὶ τὸ δίκαιον ὑπάρχουσι μέσα πειθούς. Πῶς ἀπεθριώθημεν καὶ ἀντὶ πειθούς προβάλλομεν ὄνυχας καὶ ἀντὶ λογικῆς δεικνύομεν γρόνθους; Πῶς ἀπεκτηνώθημεν καὶ δὲν ἐννοοῦμεν πλέον ὃ εἰς τὸν ἄλλον καὶ δὲν ὑπάρχει κοινὸν μέτρον ἀντιλήψεως καὶ συνεννοήσεως! Πῶς ἐξηφλίσθημεν καὶ δὲν προσεγγιζόμεθα ὡς ἀδελφοὶ ἀλλ' ὡς ἀντίπαλοι τοῦ αἵματος; ἀλλ' ὡς ἀλλόφυλοι! Πῶς παρελύσαμεν καὶ δὲν ἐγείρωμεν τὴν χεῖρα νὰ τύψωμεν κατὰ κόρην τὴν διαίρεσιν, λέγοντες αὐτῇ: Φύγε! Δὲν πρὸέρχεται ἀφ' ἡμῶν, εἶσαι κατὰ τοῦτος τῶν ξένων ἢ εἶσαι προδοτὴς! Φύγε!

Πῶς θά μείνῃ λοιπὸν διηρημένη ἡ Θεσσαλονίκη; Αὐτὸ δὲν ἐννοοῦμεν. Πῶς ὁ Μητροπολίτης δὲν θά εἴπῃ: Ἐγὼ μίαν ἔχω γνώμην: τὸν ἄγωνα! Ἐν γνωρίζω δόγμα: τὴν δικαιοσύνην! Ἐλθετε περὶ ἐμὲ ἡγαπημένοι ἀποφασίσατε ὅτι τὸ δίκαιον γνώμην ἐγὼ δὲν ἔχω! Πῶς δὲν θά τρέξῃ εἰς τιοῦτους λόγους ἡ Κοινότης καὶ δὲν θά εἴπῃ: Ἐσμὲν ἀδελφοί οὐδὲν ἴδιον ἔχομεν νὰ μισράταμεν τὰ πάντα κοινὰ τὸ εὖ νικάτω! Πῶς δὲν θά εἴπωσιν οἱ τὴν ἐκπαίδευσιν ἐντεταλμένοι: Εἴμεθα ὄργανα φωτός; ἀποβάλλομεν πᾶν νέφος καὶ πάντα ἐρεβὸν ἀνοίξατέ μας τοὺς ναοὺς τοῦ φωτός νὰ διδάξωμεν ἄλλην δὲν ἔχομεν ἀποστολὴν ἄλλο δὲν ἔχομεν καθῆκον.

Ἐξ Ἀθηνῶν οἱ Θεσσαλονικεῖς μὴδὲν ἄλλο προσδοκῶσαν, εἰμὴ μίαν καὶ μόνην φωνὴν διὰ μυριάδων ἐλληνικῶν στέρων κηλοφοροῦσαν καὶ μίαν λέξιν καὶ μόνην βοῶσαν: **Συνδιαλλαγήτες!** Ἀφετε εἰς ἡμᾶς τὸν πόλεμον τὸν ἐσωτερικόν, ἀντικειμένον, σκοπὸν, ἰδεώδες, τέλος, ἀνειρον, σημαίαν ἔχουσαν τὴν χώραν ἡμῶν τὴν περιβλεπτόν, ἣν τόσοι κύνες ἐκύκλωσαν! Ὅταν ὁ κίνδυνος παρέλθῃ, τότε διατρεθῆτε καὶ εἶτε εἰς κόμματα, παλαίετε, νικάτε, ἡττάσθε, θριαμβεύετε, διότι ὁ κόσμος εἶνε ἀγὼν καὶ ὁ ἀγὼν εἶνε ὁ κόσμος.

εὐρηστικήν γὰρ δεχθῆ, τὴν πρόσκλησίν μου εἰς τὴν δεῖπνον. Ἄ! Ἄ! ἐξηκολούθησε φιλοφρόνως, ἐξεπλάγητε ἀμφοτέροι, δὲν περιμενετε νὰ συνακτιθῆτε ἐνταῦθα τὴν ἐσπέραν ταύτην.

Ὁ βαρόνος ζήτησεν ἐξήγησιν ἡρώτα τὸν βραζιλιανὸν διὰ τοῦ βλέμματός.

— Ἐκαπλήττεθε ὅτι γνωρίζω τὸν υἱὸν σας, κ. βαρόνε, ἀπήνησεν ἐν ἐνὶ λόγῳ ἰδοῦ πῶς ἐγνωρίσθημεν. Χθὲς εἰσέρχόμενος εἰς τὸ ἀγγλικὸν καφενεῖον, ὅπως γευματίσω, εἶδόν τινα τῶν φίλων μου, τὸν κ. Γούλιον Ἄστερ, ὅστις συν-οδευόμενος ὑπὸ νεάνιου, ὃν δὲν ἐγνώριζον, ἐκάθισε πλησίον τραπέζης, ἵνα γευματίσῃ ἐπίσης. Μετέβην, ἵνα σφίξω τὴν χεῖρά του καὶ τοῖ παρουσιάσῃ τὸν κ. Ραούλ Δεσίμαϊζ, εἰς ὃν ἔσπευσα νὰ τείνω τὴν χεῖρα. Ἐγευματίσαμεν ὁμοῦ καὶ ἐνῶ ἀπεχωρίζομεθα θέλων νὰ σας εὐχαριστήσω, κ. βαρόνε, ὡς καὶ τὸν κ. Ραούλ, ἀπῆθυνα αὐτῶ τὴν πρόσκλησιν, εἰς ἣν ἔσπευσε νὰ συμμορφωθῆ.

Καταλαμβάνω τώρα, εἶπεν ὁ βαρόνος μειδιῶν.

Ἐύρισκον ἐπαρκῆ τὴν ὑπὸ τοῦ Πέδρο δοθείσαν ἐξήγησιν τὸ πρᾶγμα ἐφαίνετο τόσον φυσικόν! Ἐν τούτοις ἔμενον ἐν αὐτῷ ἀόριστος τις ἀνησυχία.

Ἐιάθησαν εἰς τὴν τραπέζαν.

Ἐνῶ κατ' ἀρχὰς ἦν ὀλίγω τεταραγμένος, ὀλίγον σύννοος, κατῴρθωσε περὶ τὰ τέλη τοῦ δεῖπνου νὰ συνέλθῃ. Διασκε-

δαθείσης τῆς ἀνησυχίας αὐτοῦ, ἀνέλαβε τὴν εὐθυμίαν αὐτοῦ καὶ ἀπεκάλυψε τὴν εὐφυκίαν αὐτοῦ τσακίς χειρακροτηθεῖσαν.

Ὅτε ἠγέρθησαν, ὁ Πέδρο ἀνήγγειλεν εἰς τοὺς συνδαιτημονίας του ὅτι ἀνέμενε δύο ἢ τρεῖς φίλους.

— Δὲν ἠδυνήθησαν μὲν νὰ ἔλθωσιν εἰς τὸ δεῖπνον, εἶπεν, ἀλλὰ μοὶ ὑπεσχεθῆσαν νὰ ἔλθωσιν εἰς τὴν συναναστροφὴν ἡμῶν τὴν ἐσπέραν ταύτην.

— Καλῶς νὰ ὀρίσωσιν, εἶπεν ὁ κόμης Μωριέν.

— Βεβαίως, προσέθεσεν ὁ βαρόνος.

— Ἐπειδὴ δὲν θά ἔχωμεν κυρία τὴν ἐσπέραν ταύτην, δυνάμεθα νὰ καπνίζωμεν ἐνταῦθα, εἶπεν ὁ Πέδρο, προσφέρων σιγάρα.

Οἱ δύο ἀξιωματικοὶ ἤρξαντο συνδιαλεγόμενοι ἐν τινὶ γωνίᾳ τῆς αἰθούσης.

Ὁ Πέδρο συνωμίλει μετὰ τοῦ Βιολαῖν. Ὁ βαρόνος καὶ ὁ κόμης Μωριέν ἐπανέλαβον τὴν συνδιάλεξιν, ἣν εἶχον ἀρχίσει ἐν τῷ ἐστιατορίῳ.

Ὁ βαρόνος, εἰς ὃν δὲν ὠμίλου οὔτε περὶ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, οὔτε περὶ τῆς θυγατρὸς του, εἶχε τὸ πνεῦμα ἐλεύθερον, ὡσεὶ ἡ συνειδήσις του ἦν ἡσυχος.

Ἡ ἐνάτη καὶ ἡδέσια ὥρα ἐσήμανεν.

Εὐθὺς ἀμέσως, ἀνοίχθεισης τῆς θύρας, ὁ ὑπνρέτης ἐν μέσῳ βαθείας σιωπῆς διὰ φωνῆς ἠχηρᾶς ἀνήγγειλεν.

Τώρα σιγή, πρὸ τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου, καὶ ἐργασία, ἐργασία! Φιμώσατε τὸ στόμα τῶν φλυαρούντων εἰς δεκάδας στηλῶν ἐν ταῖς ἐφημερίσι τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ εἰπατέ τους, νὰ σκάψουν λάκκον βαθὺν καὶ νὰ ἐνταφιάσουν ἐκεῖ καὶ οἶστρον καὶ εὐγλωττίαν. Ὅταν σὰς ἐπιτραπῇ ποτε ν' ἀναπνεύσετε ἐλευθερίαν, τότε ἅ; τὴν ἐκθάψουν ὑπερῆφάνως, λέγοντες: ἔθυσιάσαμεν ὅ,τι προσφιλέστερον ἠθητῶ: φλυαρεῖν. Τώρα συνδιαλλαγή καὶ ἐργασία.

Καλιδάν

ΑΚΡΙΒΕΙΑ ΒΙΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Εἰδοποιῶ τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις φοιτητάς ὅτι ἐφέτος μετὰ τὴν καταστροφὴν μάλιστα τοῦ πολυτίμου προϊόντος μας, πρέπει νὰ μείνωσι καὶ μελετήσωσιν ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτοῦ οἴκῳ ἕκαστος, ἐὰν δὲν ἐπιθυμῇ νὰ ὑποφέρῃ πολλαπλὰς στερήσεις ἕνεκα τῆς πρωτοφανοῦς ἐνταῦθα ἀκριβείας τῶν τροφίμων, ἐνδυμάτων, καὶ ἰδίως τῶν οἰκημάτων, τῶν ὁποίων ἡ τιμὴ ἠξήθη κατὰ 40 οιο, ἐκτὸς τῆς μετατροπῆς τῶν παλαιῶν εἰς νέας δραχμάς. Μάθετε δὲ ὅτι καὶ ἤδη δὲν ὑπάρχουν κενὰ δωμάτια οὐδὲ εἰς τὰ ἄκρα τῶν Ἀθηνῶν.

Καὶ ὁ αἴτιος τῆς ὑπερτιμῆσεως πάντων ὁ ἄπειρος εἰς ὅλα Τρικούπης ἔλαβε καὶ αὐτὸς τὸ μάθημα τῆς ἀπειρίας του, καὶ ἀναγκάζεται μετὰ λύπης του νὰ ἐγκαταλίπῃ τὸ παρά τῆ πλατεῖα Ὁμονοίας μέγαρόν του καὶ, διότι εἶνε βαρὺ τὸ ἐνοίκιον, καὶ διὰ νὰ δύναται νὰ προφυλάσσῃται καλλίτερα, ἀν ποτε συμβῇ πάλιν, ὅπερ ἀπευχόμεθα, ἀπὸ τζαμοσπάσματα, ἀποσύρεται εἰς τὰ στενά.

Γ. Γ. Κακὰ σημάδια. Ἡ ἀπώλεια τῆς ὁμονοίας τῆς Βουλῆς καὶ τοῦ Βάλλη ἐπέφερε τὴν ἀπώλειαν καὶ τῆς ἄλλης Ὁμονοίας.

Εἰς σπουδαστῆς

— Ὁ μαρκήσιος Σαμαράνδ!

Ὁ κεραυνὸς ἐπισκέπηται ἀμέσως ἐν εὐρυχώρῳ αἰθούσῃ ἐχούσῃ φάτνωμα χρυσοποικίλον δὲν θὰ ἠδύνκτο νὰ παραγάγῃ τρομερώτερον ἀποτέλεσμα.

Ὁ βαρόνος ἠνωρθώθη ὑπὸ τὴν ἐπενέργειαν ἠλεκτρικῆς τινος συγκρούσεως, ἐποίησε τρία βήματα πρὸς τὰ πρόσω, ἔπειτα κάτωχρος γενόμενος, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπλανεῖς ἔχων, ἰδρῶτι περιρροόμενος, ἐμεινεν ἀκίνητος ὡσεὶ ἀπολελιθώμενος.

Ἐκτὸς τοῦ Ἰακώβου Γρανδὲν, ὅστις οὐδέποτε εἶχεν ἀκούσει προφερόμενον τὸ ὄνομα Σαμαράνδ, οἱ ἄλλοι διετέλουν ὑπὸ τὸ κράτος μεγίστης ἐκπλήξεως.

Ὁ Ραούλ ἐπλησίασε τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ τὸν παρετήρησε φαινόμενος ὅτι ἤθελε νὰ ἐρωτήσῃ αὐτόν.

Ἡ γενικὴ ἐκπλήξις ἠξήθη καὶ ὁ Ἰακώβος κατελήφθη ἐπίσης ὑπὸ τοῦ ἰδίου αἰσθημάτος, ὅτε ἐφάνη τὸ ἀναγγελθέν πρόσωπον.

Ἦτὸν ὁ Λυκογιάννης!

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ βαρόνου ἐσπινθηροβόλησαν.

Ἡ παραξάλλη τοιαυτὴ τις ἦν, ὥστε οὐδεὶς τῶν κυρίων τούτων μετέβη εἰς συνάντησιν τοῦ νεανίου καὶ μόλις ἠδυνήθησαν νὰ παρατηρήσωσι τὴν εἴσοδον προσώπου τινός, φέροντος ναυτικὴν ἐνδυμασίαν. Τὸ πρόσωπον τοῦτο, τὸ ὁποῖον ὁ ὑπρέτης δὲν εἶχεν ἀναγγεῖλαι, εἶχε πυκνὴν ἐρυθρὰν γενειάδα· αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του εἶχον τὸ χρῶμα τοῦ πώγωνός του. Ἐκάθισεν ἡσυχῶς ἐπὶ ἀνακλίντρον.

ΑΙ ΕΝ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΟΣΛΑΒΗ.

ΤΑΡΑΧΑΙ

Ἡ Αἰκατερίνοσλάβη, γράφουν αἱ ῥωσικαὶ ἐφημερίδες, τὴν 20 Ἰουλίου εὗρίσκετο εἰς ἀναστάσιον. ἄλλοι λαοὶ διήρχοντο τὰς ὁδοὺς θραύοντες τὰς θύρας τῶν οἰκιῶν καὶ κατὰστρημάτων τῶν Ἰουδαίων καὶ κἀνόντες θάλασσαν πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς. Αἱ ὁδοὶ καὶ τὰ βουλευτήρια παρίστων οἰκτρὴν καταστροφῆς θέαμα. Παντὸς ἤκουοντο κόπετοι, πυροβολισμοὶ καὶ τριγμοὶ τῶν θραυομένων ἐπίπλων. Αἰτία τῆς θλιβεράς ταύτης ἱστορίας ἦτο τὸ ξυλοκόπημα χωρικῆς τινας ὑφ' ἑνὸς ἑβραίου. Ἴδον τί εἶχε συμβῆ: τὴν προίαν τῆς 20 Ἰουλίου χωρικὴ τις, συνοδευμένη ὑπὸ τοῦ δεκαετοῦς υἱοῦ τῆς, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἑβραϊκὴν παντοπωλεῖον δι' ἀγοράν ἐδωδήμων. Ὁ παῖς ἰδὼν ἐπὶ τῆς τραπέζης φουντόβιχ (βάρος 1)4 λίτρας) ἔλαβεν νομίζων αὐτὸ ὡς παίγιον, καὶ ἤρχισε νὰ παίζῃ μετ' αὐτοῦ. Παρατηρήσας τοῦτο ὁ ὑπάλληλος, ρίχνεται τοῦ παιδίου, τοῦ τὸ ἀφαίρει βιαίως καὶ τὸ χαστουκίζει Κόσσονακιώτατα. Ἡ μήτηρ ἐπιτίθεται ὑβρίζουσα τὸν ὑπάλληλον, ὅτε ὁ ὀπισθεν τῆς ἰστάμενος παντοπωλῆς τῆς καταφέρει δεινὸν διὰ ζυλοῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κτύπημα καὶ ἀρπάσας αὐτὴν ἐκ τῆς κόμης τῆς ἔσυρεν ἔξω τοῦ παντοπωλεῖου, ἐνθα πεσοῦσα ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου ἐκτύπησεν εἰς τὸ πρόσωπον. Τὸ αἷμα ἔροσεν ἀφθόνως καὶ αἱ φωναὶ τοῦ μικροῦ προσεικλυνόντος διαβαίνοντα, ὑψιπνεῖς ἤθορίζοντο περίξ τῆς ἀναισθητότητος χωρικῆς. Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην διήρχοντο καὶ οἱ ἐργάται τῆς κατασκευαζομένης σιδηράς γεφυράς· εἶδον τὰ διατρέξαντα καὶ ἐχύθησαν ἐν τῷ παντοπωλεῖῳ θορυβοῦντες. Τέλος μετὰ 1)2 ὥραν ἐπῆγε χαμπάρι ἡ ἀστυνομία· παρουσιάζεται εἰς ὑπαστὸν νόμος μετὰ κλητῆρων καὶ διατάττει νὰ ὀδηγηθῇ ἡ γυνὴ ἐν τῇ ἀστυνομίᾳ, τὸ πλῆθος ὁμῶς ἐπεμβαίνει καὶ ζητεῖ νὰ φυλακισθῇ

Ἐν τούτοις χαριετήσας σιωπηλῶς ὁ Ἰωάννης προσεχώρησε τεινῶν τὴν χεῖρα εἰς τὸν Πέδρο.

— Καλῶς ὄρισατε, κύριε, ἐψήφισεν ὁ βραζιλιανός.

Ὁ Ἰακώβος Γρανδὲν ἐπλησίασε τότε, ἵνα λαβῇ τὴν χεῖρα τοῦ φίλου του.

— Ποία ἐκπλήξις! εἶπεν.

Οἱ ἄλλοι προισθάνοντο φρικῶδες, τρομερὰν σκηνήν. Ἐξ ἐνοστικτοῦ δὲν ἐφάνησαν ἀναγνωρίζοντες τὸν Λυκογιάννην, ὡσεὶ πρᾶγμα τι εἶχεν εἶπει εἰς αὐτοὺς οὐδεμίαν νὰ ποιήσωσιν ἐπίδειξιν.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν βαρόνον, ἡ ταραχὴ του τοσαύτω μεγάλῃ ἦν, ὥστε δὲν ἐσκέφθη ὅτι τὰ παρόντα πρόσωπα ἦσαν ἐκεῖ ὡς νευρόσπαστα, ὧν ἰσχυρὰ, ἀβρατὸς τις χεῖρ ἐκράτει τὰ νήματα.

Τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς ἐκπλήξεως καὶ τοῦ τρόμου παρελθούσης, ὁ βαρόνος γενόμενος κύριος ἐαυτοῦ ἀνέλαβε τὸ θράσος αὐτοῦ. Τὴν κεφαλὴν ἔχων προπετῶς ὑψωμένην, τὸ βλέμμα πλήρες λάμψεων, μειδιάμα εἰρωνικὸν στερεοτύπως ἐντετυπωμένον ἐπὶ τῶν χειλέων του, προὐχώρησε πρὸς τὸν Λυκογιάννην.

— Συγγνώμην, κύριε, τῷ εἶπε· δὲν ἤκουσα καλῶς πρὸ ὀλίγου τὸ ὄνομά σας· εὐαρεστεῖσθε νὰ μοι εἴπητε ὑπὸ ποῖον ὄνομα σὰς ἀνίγγειλαν;

— Ἐκπλήσσαι, κύριε, ἀπήγγειλεν ὁ νεαὸς μετ' αὐτά

παραγρῆμα ὁ ἔβραϊός, ἀλλὰ τοῦ ὑπαστυνόμου ὁσφραϊνομένου ἔβραϊκὸν κολύκορον καὶ μὴ ἐνδίδοντας εἰς τὰς αἰτήσεις τῶν παρευρισκομένων, ἠγάγκασέ τινα νὰ τῷ καταφέρῃ γρονθοκόπημα, ὅπερ μετέλλαξε τὸ ἀρχικὸν σχῆμα τῆς μορφῆς του. Οἱ κλητῆρες ἰδόντες ὅτι τὰ πράγματα ἐξόνιζαν καὶ προκισθανθέντες ὅτι ἡ τρικυμία ἐμελλε νὰ ζεσπάτῃ ἐπὶ τῆς ράχεώς των, τὸ ἔραψαν λάσπη ἀφήσαντες, μάρμαρον τὸν ὑπαστυνόμον τους αἰ γεννάδει. Ἐν τῷ μεταξὺ διαδίδεται ἐν τῷ πλήθει ὅτι ἡ γυνὴ ἀπέθανε, καὶ τότε ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ τὸ παντοπωλεῖον καταστρέφεται, ἐνῶ ὁ κύριός του ἐξέπνευεν ἀπὸ τὰ κλωστοπυκνῆματα τῶν ἐργατῶν· τὰ πράγματα ἐδεινούντο ἠκούσθησαν ἐν τῷ πλήθει μερικαὶ φωναὶ «θάνατος εἰς τοὺς ἔβραϊούς;» τὰ μαγαζεῖα ἐκλείοντο καὶ τὸ πλήθος ἐβάδιζε κραυγάζον ἀπειλητικῶς εἰς τὸ μέγαρον τοῦ διοικητηρίου, ὅτε παρούσιάζεται ὁ στρατός καὶ ἐπέερχεται συμπλοκὴ ἐν ἣ ἐφρονεύθησαν περὶ τοῦ 20 ἀμφοτέρωθεν ἐκτὸς ὅμως τούτου ἐφρονεύθησαν ἡ σύζυγος τοῦ δικαστοῦ Μπικῶφ, μία μαθήτρια τοῦ γυμνασίου, εἰς ἔμπορος καὶ ὁ διάκονος τῆς μητροπόλεως οἵτινες εὕρισκοντο τὴν ἄραν τῆς συμπλοκῆς ἐν τῷ βουλευδάρτῳ τῆς Μόσχας.—Τὸ πλήθος μετὰ τὴν συμπλοκὴν διεσπάρη καθ' ὁμίλους ἐν ταῖς ὁδοῖς καταστρέφον πᾶσαν οἰκίαν καὶ κατάστημα Ἰουδαϊκόν.

Περισσότερον δυστυχῶς ἐν τῇ μεγάλῃ ταύτῃ καταστροφῇ ὑπέφεραν αἱ πτωχαὶ οἰκογένειαι· ἐκ τῶν πλουσιῶν μόνον τὸ μέγαρον τοῦ τοκογλύφου Στόμπεργ, τοῦ ἱατροῦ Στρέϊκερ καὶ τὸ μεγαλοπρεπές ξενοδοχεῖον «Αρέσδη» κατεστράφησαν καθ' ὁλοκληρίαν. Τὰ καταστήματα ὑπέφεραν περισσότερο, καὶ ἰδίως τὰ πωλοῦντα ἔτοιμα ἐνδύματα, ἅτινα εἶναι μὲ τὰς μόντρας των μόνον καὶ αὐτὰς τετραυσιμένας. Πλησιάζει, βλέπετε, ὁ χειμὼν καὶ ἐν Ρωσίᾳ τὰ ἐνδύματα κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην εἰσὶν ἀναγκαϊότερα καὶ τῆς τροφῆς ἀκόμη, ὥστε ἀφοῦ τοῖς ἐδόθη κατ' ἀλλήλους εὐκαιρία ἕκαμον οἱ ἄνθρωποι τὴν προμήθειάν των, ἥτις ὅμως

ραξίας, διότι δὲν ἠκούσατε ἀναγγελλόμενον τὸν μαρκήσιον Σαμαράνδ.

— Εἶχον ἀκούσει, κύριε, ἀλλὰ δὲν ἠδυνάμην νὰ δώσω πίστιν εἰς τὰ ὠτά μου. Ἄ! εἰσθε ὁ κ. μαρκήσιος Σαμαράνδ! . . . Δύνασθε νὰ μᾶς εἰπῆτε, κύριε μαρκήσιε, εἰς τοὺς κυρίους τούτους καὶ εἰς ἐμὲ εἰς ποίαν οἰκογένειαν τοῦ Σαμαράνδ ἀνήκετε;

— Εὐχαρίστως, κύριε.

Καὶ διὰ φωνῆς σταθερᾶς ὁ Λυκογιάννης εἶπεν.

— Ἐν Γαλλίᾳ δὲν ὑπῆρξέ ποτε παρὰ μία μόνον οἰκογένεια Σαμαράνδ, ἡ ἰδική μου. Ὁ πρόπαππός μου πιστός ὑπηρέτης τῆς βασιλείας κατεδικάσθη εἰς θάνατον ὑπὸ τοῦ ἐπαναστατικῆς δικαστηρίου. Ἡ προμήτωρ μου, χήρα τοῦ στρατηγοῦ μαρκησίου Λουδοβίκου Σαμαράνδ, ἐνυμφεῖθη εἰς δεύτερον γάμον τὸν βαρόνον Δεσιμαῖζ· ἐκ τοῦ πρώτου συζύγου αὐτῆς ἔσχεν υἱὸν τὸν μαρκησίον Παῦλον Σαμαράνδ, τὸν πατέρα μου, ἐκ τοῦ δευτέρου γάμου τῆς ἄλλου υἱόν, τὸν βαρόνον Λέοντα Δεσιμαῖζ, ὑμᾶς, κύριε, ὅστις εἰσθε καὶ θετός μου.

— Ψεῦδος, ψεῦδος! ἐπεφώνησεν ὁ βαρόνος· μὴ δυνάμενος πλέον νὰ συγκρατηθῇ. Τῶνόντι, τοῦτο εἶναι μεγάλη ἀβέλεια!

Καὶ μὴ συγκρατῶν τὴν βιαιότητα τῆς φύσεώς του.

— Κύριοι, ἐξηκολούθησεν, ἀπευθυνόμενος ἰδιαιτέρως εἰς

εἰς πολλοὺς βγῆκε ζυγὴ, διότι μέχρι τῆς 26 Ἰουλίου 350 περίπου εἶχον μπαγαλωθῆ ὑπὸ τῆς φεροφυλακῆς ὡς στασιασταί.

Σαχόλος.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Ἡ κυρία μὲ τὸ ψεῖδι. Ἡ σκηνὴ εἰς Λουτρόν τῆς Σαξωνίας, γυναικεῖον. Πρῶτον πρόσωπον κουδούνισμα ἰσχυρὸν, πεισματάρικο, ἀκατάπαυστον, διότι ἐκεῖ κάθε καμπύρα τοῦ Λουτροῦ ἔχει τὸν ἠλεκτρικὸν τῆς κώδωνα διὰ κάθε ἐνδεχόμενον. Δεύτερον πρόσωπον φωνὴ γυναικεῖα ἄξεια, σπαρακτικὴ: «Βοήθεια! Βοήθεια! Φεῖδι! Φεῖδι!» Τρίτον πρόσωπον ὑπέρβριαι καὶ θαλαμηπόλοι τρέχουσαι πρὸς τὴν λουτροκαμαροῦλα ὅθεν κραυγὴ κινδύνου ἐξήρχετο. Τέταρτον πρόσωπον ἡ λουομένη Κυρία, θεόγυμνος, σπαρταρούσα ἐντὸς τοῦ λουτροῦ, καὶ οὔτε νὰ μείνῃ ἤθελε, οὔτε νὰ βγῇ τολμούσε. Μόνον φωναὶ σπαρακτικαί: Φεῖδι! Φεῖδι! Πέμπτον πρόσωπον: μετὰ τὰς φωνὰς μία λειποθύμια. Ἐκτὸν πρόσωπον μία τολμηρὰ κορασις ἐκ τῶν θεραπεινίδων χώνει τὸ χεῖρ τῆς ὅπου τὸ μαῦρον πρᾶγμα ὀφροειδῶς ἐσεῖτο καὶ ἕκτον πρόσωπον: ἡ ἀναδυομένη ξένη πλεξούδα, ἡ ἐκληφθεῖσα ὑπὸ τῆς κυρίας καὶ κυρίας τῆς πλεξούδας ὡς φεῖδι!

Τὸ μαγικὸν φυτόν. Καὶ μία εἰδησις εὐάρεστος ἀπὸ τὸ Τονκίνον, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐξάλισε τὰς τελευταίας ἡμέρας. Ἄνεκαλύφθη, λέγει, φυτὸν ἔχον μεγάλην θεραπευτικὴν δύναμιν. Ὁ φλὸς τοῦ φυτοῦ τούτου οὐ μόνον θεραπεύει τὴν ὑδροφοβίαν, ἀλλὰ καὶ ὅλα τὰ δαγκάματα δηλητηριωδῶν ἐντόμων. Ἐχει ὅμως καὶ τὴν ἀνκπόδῃ του τὸ μαγευτικὸν φυτόν. Ἄμα τὸ

τοὺς κυρίους Βιολαῖν καὶ Μωριέν, ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶναι εἰς ἄθλιος ἀπατῶν!

Ἐν τῇ αἰθούσῃ διηγέρθη ὑπόκωφός τις ψιθυρισμός. Ὁ Λυκογιάννης ὠχρίασε, τὰ δὲ χαρακτηριστικὰ αὐτοῦ διεσάλησαν· ἀλλὰ ταχέως ἀναλαβὼν τὴν ἀταραξίαν αὐτοῦ ἐμειδίασε καὶ ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους του.

Ὁ βαρόνος ἐξηκολούθησε:

— Πάντες γνωρίζουν ὅτι ὁ ἀδελφός Παῦλος Σαμαράνδ, ἀποθανὼν ἐν ναυαγίῳ τῷ 1847, δὲν ἐνυμφεῖθη καὶ ἐπομένως δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἔχη υἱὸν νόμιμον. Ἐπαναλαμβάνω, κύριοι, ὁ ἄνθρωπος αὐτός εἶνε τυχοδιώκτης, ἀχρεῖς ἀπαταίων!

— Ἐν τούτοις, κ. βαρόνε, ὑπέλαβεν ὁ κόμης Μωριέν, ὁ νεανίας οὗτος ἐμιλεῖ μετὰ πολλῆς βεβαιότητος.

— Μετὰ τῆς βεβαιότητος ψεύστου, ἀπήντησεν ὁ βαρόνος ἐκτὸς ἑαυτοῦ. Δὲν γνωρίζω τὸν ἄνθρωπον τούτον, δὲν ὑπάρχει μετὰξὺ ἐμοῦ καὶ αὐτοῦ οὐδὲς συγγενικὸς δεσμός. Τί κάμνει; πόθεν ἔρχεται; Ἄς τὸ εἰπῇ.

— Κύριε βαρόνε Δεσιμαῖζ, θὰ τὸ μάθετε, εἶπεν ὁ Λυκογιάννης διὰ φωνῆς βραδείας καὶ σοβαρᾶς.

— Δὲν θὰ τὸ μάθω! εἶπεν ὁ βαρόνος ὑψῶν μετ' ἀποστροφῆς τοὺς ὤμους.

Καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς περιστοιχιζόντας αὐτόν:

— Ἄ! ἀνέκραξε μετὰ παταγώδους φωνῆς, ἄξιοι ὅτι εἶνε ὁ μαρκήσιος Σαμαράνδ! Ἄς τὸ ἀποδείξῃ λοιπόν!

μεταχειρισθῆς ἐκεῖ ποῦ δὲν πρέπει, ἐνεργεῖ δηλητηριωδῶς. Οὕτω καὶ οἱ Πρόξενοί μας εὐεργετικοὶ φαινόμενοι εἰς τὴν Ἀβυσσυνίαν, δηλητηριάζονται αἰφνης ἀποδεικνύονται εἰς τὴν Θράκην. Ἡ δύναμις τοῦ εὐεργετικοῦ τούτου φυτοῦ, ὅπερ ὀνομάζεται Χοαγινιάν, ἦτο γνωστὸν εἰς ὀλίγας μόνον οἰκογενεῖας ἀναμιτικῶν, αἵτινες ἅμα χριστιαναὶ γενόμενοι ἀνεκάλυψαν αὐτὸ εἰς τοὺς Γάλλους. Λεπτομέρειαί περὶ τοῦ φυτοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ σύγγραμμα τοῦ κ. Λασσερτέρ, πρῶτον ἱεραποστόλου ἐν Τονκινῷ. Εἰς ποιοῦ Ρωμηοῦ τῶρα τὸ κεφάλι μπορεῖ νὰ κατέβῃ νὰ ἀγοράσῃ τὸν Λασσερτέρ νὰ μελετήσῃ τὸ πρᾶγμα, νὰ πληροφορηθῇ πῶς τὸ Χοαγιάν προμηθεύεται, νὰ πειραματισθῇ δι' αὐτοῦ καὶ νὰ ζητήσῃ νὰ σώσῃ κόσμον;

Ἰππασία ἀπὸ Παρισίων εἰς Βιέννην. Ἐνα ἀνδρόγονον, ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ραϋνῶ, καὶ εἰς φίλος, ὁ κ. Γιράρ, ἔκκαμαν τὸ ταξίδιον ταῦτο ἐπιπποὶ διὰ τῆς Ἑλβετίας καὶ τῶν Ἀλπεων εἰς Βιέννην μετ' ὀλίγα μόνον διαλείμματα δι' ἀνάπαυσιν. Αἱ ἑφημερίδες φρονούσιν ὅτι πρῶτην φοράν κυρία τοῦ κόσμου ἐπιχειρεῖ τοιαύτην καματηρὰν ἰππασίαν. Δὲν ἀδιαθέτησε δὲ διόλου. Νὰ τὴν ὀνομάσῃ κἀνεὶς νταρτάνα, εἶνε ὀλίγον τοῦ ὀνόματος ἔγινε τόση κατάχρησις τὴν ὀνομάζομεν λοιπὸν κατ' ἐξοχὴν γυναῖκα, κατὰ τοσοῦτω μᾶλλον, καθ' ὅσον ἀφοῦ ξεκουρασθῶν τὰ ἄλογα, ἡ συντροφία ἀπὸ Βιέννης ἐφιππος θὰ πάρῃ τὸ φύσημά της εἰς Πέστην.

Νέα κρεμάλα. Ὁ Διευθυντὴς ἀγγλικῶν Δεσμοτηρίου ἤρωτήθη: πόσοι κακοῦργοι μπορεῖ νὰ κρεμασθῶν συγχρόνως εἰς μίαν κρεμάλαν. «Νὰ σὰς πῶ, πράγματι μπορεῖ νὰ κρεμασθῶν ἕξ» ἀλλὰ μετὰ τὸ χουζοῦρι τους τέσσαρες.

Ραδιοσυλλέκτης.

— Βεβαίως, εἶπεν ὁ κ. Βιολαῖν, πρέπει νὰ παράσχῃ ὁ κύριος ἀποδείξεις.

— Οὐδὲν θ' ἀποδείξῃ εἰμὴ ὅτι δὲν εἶνε ὁ μαρκήσιος Σαμαράνδ, εἶπεν ὁ βαρόνος καρχαζῶν.

Τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ ναύτης, εἰς ὃν οὐδεὶς προσεῖχεν, ἀνεπήδησεν ἀπὸ τοῦ ἀνακλιντροῦ καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν σκηνήν.

— Ὁ κ. βαρόνος Δεσιμαῖζ ἔχει δίκαιον, εἶπε διὰ βραχύνῃς ναυτικῆς φωνῆς, ὁ νεανίας οὗτος δὲν εἶνε ὁ μαρκήσιος Σαμαράνδ!

Ὁ βαρόνος ἐξέβαλε κραυγὴν θριαμβοῦ· δὲν ἠρώτησε ποῖος ἠδύνατο νὰ ἦνε ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὅστις ἤρχετο οὕτως εἰς βοήθειάν του· ἐθεώρησε τὸν ἄγνωστον αὐτὸν σύμμαχον καὶ ἠθέλησε νὰ λάβῃ τὰς χεῖράς του.

Ἄλλ' ὁ ναυτικὸς ὠπίσθοχώρησε κατὰ ἓν βῆμα καὶ ἐξηκολούθησεν:

— Ὁ νεανίας οὗτος δὲν εἶνε ὁ μαρκήσιος Σαμαράνδ, εἶνε ὁ κόμης Ἰωάννης Σαμαράνδ. Δὲν δύναται νὰ ἦνε μαρκήσιος, ἐπειδὴ ὁ μαρκήσιος Σαμαράνδ, ὁ πατὴρ αὐτοῦ, ζῆ ἀκόμη.

— Ὡ! εἶπον πάντες ἐκπεπληγμένοι.

Ὁ βαρόνος ἀνετινάχθη καὶ ὠπίσθοδρόμησεν, ὥστε φάσμα τι ἔσθη αἰφνης πρὸ αὐτοῦ. Τὸ κατενεχθὲν κτύπημα ἦν τρομερόν. Ἄλλ' ὁ βαρόνος δὲν ἦτο ἄνθρωπος ὥστε εὐκόλως καὶ διὰ τοσοῦτω μικρὸν πρᾶγμα νὰ καταβάλληται· ἄλλως πεπεισμένος ὅτι ὁ ἀδελφὸς του, ἄφαντος ἀπὸ εἰκοσι καὶ

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Πρακτορεῖον Χαδὰ

Κοπεγχάγη, 30 Αὐγούστου. Ὁ αὐτοκράτωρ καὶ ἡ αὐτοκράτειρα τῆς Ρωσσίας ἀφίκοντο σήμερον. Τὰς 11.11. ὑπεδέξατο ὁ λαὸς μετ' ἐνθουσιῶδων ἀνευφημιῶν.

Σαλσοβούργον, 30 Αὐγούστου. Σήμερον, ἐγένετο ἡ μελεταμένη συνέντευξις τοῦ πρίγκηπος Βίσαρκ μετὰ τοῦ κ. Χαλνὸκη.

Μόσχα, 30 αὐγούστου. Ἡ «Ἐφημερίς τῆς Μόσχας» λέγει ὅτι ἡ Ρωσία ἐπιθυμεῖ τὴν εἰρήνην. Ἡ πολιτικὴ τῆς Αὐστρίας ἐν Ἀνατολῇ, προστίθησιν οὐδαμῶς ἀνησυχεῖ τὴν Ρωσίαν, διότι ἡ πολιτικὴ αὕτη ἐξασθενίζει τὴν αὐτοκρατορίαν τῶν Ἀζβούργων.

Μαδρίτη, αὐθημερόν. Ἀπεφασίσθη ἐν ὑπουργικῷ συμβουλίῳ, ὅπως ὁ βασιλεὺς Ἀλφόνσος παραστῆ εἰς τὰ μεγάλα θηνοπωρινὰ γυμνάσια, τὰ τελεσθησόμενα ἐν Ἀμβούργῳ. Κατὰ τὸ ταξίδιον τοῦ εἰς Γερμανίαν καὶ Αὐστρίαν, ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας θέλει διέλθει, κατὰ τὴν μετάβασιν καὶ τὴν ἐπιστροφήν, διὰ τῶν Παρισίων.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΑΤΟΥ

τοῦ Δημ. Νοσοκομείου «ἡ Ἐλπίς»

δηλοποιεῖ ὅτι

Ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τὰ οἰκόπεδα ἀγίου Ἀνδρέου, τὰ κείμενα πλεσίον τῶν παλαιῶν λουτρῶν, ἀνήκοντα δὲ τῷ Δημ. Νοσοκομείῳ κατὰ τοὺς ὅρους τῆς ὑπ' ἀριθ. 106 διακηρύξεως, εὐρίσκομένης ἐν τῷ καταστήματι τοῦ Νοσοκομείου παρακαλοῦνται ὅθεν οἱ ἐργολάβοι, ὅπως πλειοδοτήσωσι τὴν Κυριακὴν 21 τρέχ. μηνὸς ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τῷ, κηρυσσομένης τῆς δημο-

πέντε ἐτῶν, δὲν εἶχεν ἐπιζήσει μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ «Ἀτρομήτου», δὲν ἔβλεπεν ἀκόμη τί εἶχε νὰ φοβῆται. Ὅσο ἡ θύελλα ἐφαίνετο ἀπειλητικὴ, ἐπὶ τοσοῦτω ἐμπιστευόμενος εἰς τὴν προπέτειάν του εἶχεν ἀπόφασιν ν' ἀντιμετωπίσῃ καὶ αὐτήν.

Παρετήρησε τὰ περίξ αὐτοῦ πρόσωπα καὶ εἶδεν ὅτι οἱ πάντες διετέλουν εἰς ἀγωνίαν καὶ ἦσαν καταπεπληγμένοι.

Τότε ἐγέλασε γέλωτα στυγρὸν, πυρρῶδη καὶ προχωρήσας πρὸς τὸν ἐρυθρὸν πώγωνα ἔχοντα ἄνθρωπον:

— «Ε, ε, εἶπε γελῶν πάντοτε τὸν βίαιον γέλωτά του, σεὶς βεβαίως εἰσθε ὁ μαρκήσιος Σαμαράνδ μετῆμφισμένοι εἰς ναύτην.

— Κύριε βαρόνε, ἀπήντησεν ὁ ναυτικὸς, ἐὰν ἤμην ὁ μαρκήσιος Σαμαράνδ θὰ με ἀνεγνωρίζετε ἤδη.

— Εἶναι ἀληθές. Ἄλλ' ἀδιάφορον, εἶμαι περιεργὸς νὰ μάθω ποῦ θέλετε νὰ καταντήσητε σεὶς καὶ ὁ συνέταιρός σας.

Κύριοι, βλέπετε γελῶν ὑπάρχει βεβαίως λόγος τις. Πῶς νὰ μὴ γελᾶσω; Τοῦτο εἶναι τόσον γελοῖον, τόσον παιγνιῶδες! Δὲν εὐρίσκετε καὶ σεὶς ὡς ἐγώ, ὅτι εὐλόκληρος αὕτη ἡ κωμωδία καλῶς ἐπενοήθη;

Πρόσωπα ἐντελῆ, ἀνεπίληπτα! τῶνόντι τοῦτο εἶναι μεγαλοπρεπές! Παρουσίασαν πρῶτον ἐνώπιον ἡμῶν ἓνα μαρκήσιον ἀλλ' ἠπατήθησαν, δὲν εἶναι πλέον μαρκήσιος, ἀλλ' εἰς κόμης... Ὀλίγην ὑπομονήν, κύριοι, καὶ θὰ παρουσιάσωσιν ὡσαύτως εἰς ἡμᾶς καὶ τὸν μαρκήσιον. Καὶ ἐὰν ἐμπα-

πρασία; από τῆς 10 π. μ. μέχρι τῆς 12 τῆς μεσημβρίας. Τὸ δὲ ἀποτέλεσμα ἐστὶν ὑπὸ τὴν ἐγκρίσιν τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου τοῦ Νοσοκομείου).

Ἀγορανομικὸν Δελτίον.

Ἄρτος γαλ.	50	Ἀπίδια ὄκ.	4.20
Ἄρτος κ. π.	40	Πεπόνια ὄκ.	25
Κρέας βόειον ὄκ.	2.—	Καρπούζια ὄκ.	45
Ἐπίψοχοιο ὄκ.	2.40	Καφές α' π. ὄκ.	3.50
ἄμνυ ὄκ.	2.—	β' π. ὄκ.	2.30
Ἄρνις	4.60	Ζάχαρ. κε. ὄκ.	4.50
Ἄρνιθιον	4.60	ὄκ.	4.40
Νῆσαι τὸ ζεῦγ.	4.	Ἐλιον α' π. ὄκ.	4.40
Ἰὰ τὰ 2.	20	β' π. ὄκ.	4.30
Κρέμμυθα ὄκ.	20	Χαβιάρι (Παν.) ὄκ.	4.—
Μελτζάνες ἐκ.	40	Τυρὸς Ἐλβ. ὄκ.	4.40
Πατάτ. ἐφ. ὄκ.	35	ὄκ. ὄκ.	6.—
Δομάτες ἐντ. ὄκ.	30	Ἄγγλ. ὄκ.	7.—
Μπάμιες 100	30	Παρμ. ὄκ.	7.—
Φασόλ. φρ. ὄκ.	70	Ἐλ. ἄσκ.	2.40
Ἀγγούρια ἐκ.	40	Μυζήθρα νῆσ.	3.60
Κολοκύνθ. ξ. ὄκ.	25	Β. ὑτ. νωπὸν ὄκ.	5.40
Σόδα ὄκ.	40	Ἐσκ. α' π. ὄκ.	5.40
Σαφύλια ὄκ.	50	β' π. ὄκ.	4.80
Ροδάκινα ὄκ.	1.20-2.00	Ρύζι κοινὸν ὄκ.	80
Πιάστα ὄκ.	80	» Βενδ. ὄκ.	90
Σάπων ἐντ. ὄκ.	1.—	Κέλλα ὄκ.	4.60
Ὁσπέρμ. Τερρ.	4.20	Σάπων Ζακ. ὄκ.	4.20
Πετρέλαιον ὄκ.	90	Σπέρ. Γαλ.	4.20
		Σουλάνθρ. στ.	6.50

ΕΛΛΗΝ ΑΤΜΟΙΛΟΙΑ Δ. Π. ΤΟΥΛΗ

ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Δευτέρα ὄρα 7 π. μ.	Διὰ Καλαμίκιον καὶ ἐκ Κορίνθου κατ' ἐβθετὰν δι' Ἀίγιον, Πάτρας, Ζάκυνθον, Κυλλήνην, Κατάκωλον, Μάραθρον, Πύλον, Κορίων, Καλάμαζα, Γυθειόν, Λεωνιδιον Σπέτσας, Ὑδραν καὶ Πειραιᾶ
Δευτέρα » 6 π. μ.	Δι' Ἀγνανθουτρα Μεθάνων Πόρον, Ὑδραν, Σπέτσας, Χέλιον, Ἄστρος, καὶ Ναύπλιον.
Τρίτη » 7 π. μ.	Αἰγύριον, Ἀλιβερίον, Χαλκίδα, Ἀγνανθουτρα Ἀϊδηψοῦ, Ἀταλάντην, Στυλίδα, Ἰακύνθον, Ἄλμυρον καὶ Βόλον.
Παρασκευὴ » 6 π. μ.	Ἐβροῦ, Σπέτσας, Αεωνίδιον, Γυθειόν, Καλαμαζα, Ἰωννῆν, Πύλον, Μάραθρον, Ἀγ. Κυριακῶν Κατάκωλον, Ζάκυνθον, Κυλλήνην, Πάτρας, Αἴγιον, Κορίνθον, Καλαμίκιον καὶ Πειραιᾶ.
Παρασκευὴ » 6 π. μ.	Αἰδακίου, Ἀλιβερίον, Χαλκίδα, Λουτρα Ἀϊδηψοῦ Στυλίδα καὶ Βόλον.
Σάββατον » 6 π. μ.	Δι' Ἀγνανθουτρα Μεθάνων Πόρον, Ὑδραν, Σπέτσας, Χέλιον, Ναύπλιον.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕΝ

τοὺς ἔχοντας τοὺς ἑξῆς ἀριθμοὺς τοῦ Μη Χάρεσαι : 64, 101, 110 μέχρι 150, 158, 162, 183, 201, 274, 282, 321, 431 νὰ μᾶς τοὺς διευθύνουν εἰς τὸ γραφεῖον, οἱ θέλοντες ἐπὶ πληρωμῇ.

νίξεται καὶ αὐτός, θὰ ἴδῃτε ὅτι ὁ τρίτος οὗτος ἀπατεῶν δὲν θὰ εἶναι ὀλιγώτερον αὐθάδης τῶν ἄλλων. Ἄ! ναι, τοῦτο εἶναι ἀστειῖον.

Ἄλλὰ δὲν γελῶ πλέον, κύριοι ὅτι συμβαίνει ἐνταῦθα ἐνώπιόν σας ὑπερβαίνει πᾶν ὅ,τι δύναται τις νὰ φαντασθῇ αὐθαδέστερον. Δὲν θὰ ἐπιτρέψω ἐπὶ πολὺ ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὴν μνήμην τοῦ δυστυχοῦς ἀδελφοῦ μου δύο ἄθλις, οἵτινες ἐπιδιόκουνσι τίς οἶδε ποῖον μυστηριώδη σκοπὸν, νὰ μεταχειρίζονται οὕτω τὸ ὄνομα τοῦ Σαμαράνδ.

Κύριε Πέδρο Κάρτορα, οἱ δύο οὗτοι ἄνθρωποι ὀφείλουσι νὰ δώσωσι λόγόν εἰς τὴν δικαιοσύνην διὰ τὰς μηχανορραφίας των εὐαρεστηθῆτε νὰ προσκαλέσητε ἀστυνομικὸν τινα ὑπάλληλον.

— Κύριε βαρόνε, εἶπεν ὁ ναυτικός, μέχρι τῆς παρουσίας στιγμῆς ἡ ἀστυνομία οὐδὲν ἔχει νὰ ἐπιτελέσῃ καθήκον ἐνταῦθα.

— Ἄλλὰ τέλος, ἀπήντησεν ὁ βαρόνος μανιώδης, δὲν σὰς γνωρίζω ἐγὼ ποῖος εἶσθε; Τί θέλετε ἀπ' ἐμοῦ; Ἀπαντήσατε, ἀπαντήσατε!

— Τί θέλω; ἀπήντησεν ὁ ἔτερος βραδέως στηρίζων τὴν φωνὴν ἐπὶ τῶν λέξεων, θέλω κ. βαρόνε Δεσμοῦ, νὰ σὰς ἐρωτήσω τί ἐκάματε τὴν περιουσίαν τοῦ μαρκασιῶν Παύλου Σαμαράνδ, ὑπερβαίνουσιν τὰ ἑξ ἑκατομμύρια, τὴν ὁποῖαν ἐκλέψατε!

— Ἄθλιε! ἐγρύλλισεν ὁ βαρόνος, τὰς χεῖρας ἔχων διε-

σταλμένας, καὶ ἔτοιμος νὰ ὀρμήσῃ ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ τοῦ καταγγελέως.

Ἄλλ' ἔσχε τὴν δύναμιν νὰ συγκρατηθῇ καὶ στραφεῖς πρὸς τοὺς σιωπηλοὺς θεατὰς τῆς παραδόξου ταύτης σκηνῆς.

— Ἰκούσατε, κύριοι; εἶπε. Τί δύναμαι ν' ἀπαντήσω εἰς τοιοῦτους λόγους; Δὲν δύναμαι νὰ ἀφήσω νὰ μὴ ἐκτραγῇ ἡ ὀργή μου. Πάντα ταῦτα εἰσι κινήματα ἀναισθητῶν.

Ἔχω νὰ κάμω μὲ δύο δυστυχεῖς παράφρονα;

Οὐδεὶς ἀπήντησεν αὐτῷ καὶ ἐκ τῆς ψυχρᾶς καὶ αὐστηρᾶς στάσεως ἐκείνων, εἰς οὓς ἀπληθύνετο, κατενόησεν ὅτι μὴ τὴν ἐζήτει ἕνα ὑπερασπιστὴν.

Ἐν τούτοις ἠθέλησε νὰ λάβῃ τὴν χεῖρα τοῦ κ. Μωριέν, ἀλλ' οὗτος ἀπεμακρύνθη ἀποτόμως μετὰ τινος κινήσεως ἡποστροφῆς.

— Κύριε βαρόνε, εἶπεν ὁ κ. Βιολαῖν, σὰς καταγγέλουσι, πρέπει νὰ ὑπερασπίσητε ἑαυτὸν λόγος γίνεται περὶ τινος κλαπέσεως περιουσίας. . . .

— Ψεῦδος! ψεῦδος! ἐπερώνησεν ὁ βαρόνος· ὁ ἀδελφός μου ἐσχματίσε περιουσίαν εἰς τὰς νήσους τῆς Σούθης καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του ἐκληρονόμησα αὐτόν.

— Ὅ,τι συμβαίνει ἐνταῦθα, κύριε βαρόνε, ἀπήντησεν ὁ κ. Βιολαῖν, φαίνεται ὅτι λέγει εἰς ἡμᾶς ὅτι ὁ ἀδελφός σας μαρκήσιος συνεζεύχθη.

— Ψεῦδος!

(ἀκολουθεῖ)